

честенъ човѣкъ и нищо по-вече, отговорилъ старецътъ.

Вториятъ отъ синоветъ почналъ по реда си:
„Азъ се разхождахъ по течението на една рѣка. Тамъ съгледахъ едно дѣте, което почваше да се дави.

Безъ да се колебаая, хвърлихъ се въ водата. Слѣдъ хиляди усилия, азъ бѣхъ щастливъ, че можахъ да изтегля дѣтето живо и неповрѣдено и да го прѣдамъ на разплаканата му майка. Азъ изложихъ моя животъ за другото. Тази постѣпка, татко, не заслужава ли награда?“

— Дѣте мое, отговорилъ старецътъ като му хваналъ рѣцѣтъ, твоята *прѣданностъ* е много голѣма. Азъ те похвалявамъ, но ти не си ли достатъчно възнаграденъ отъ приятността, що изпита, като извърши това добро?

Тогава, третиятъ синъ се приближилъ и радостно разказалъ: „Единъ човѣкъ, на когото никога не съмъ сторилъ нѣщо зло, смъртно ме мразѣше и търсѣше случай да ме погуби както и да е. Азъ намѣрихъ този човѣкъ заспалъ край една *пропастъ*.

Най-малкото движение можеше да го блѣсне въ пропастъта. Щомъ видѣхъ това, приближихъ се тихо, като задържахъ дишането си отъ страхъ да не трепна. И като го хванахъ живо, азъ го изтеглихъ съ мене и тъй го спасихъ отъ явна смъртъ“.

— Тебъ се пада голѣмата скѣпоцѣнность, Синко! извикалъ старецътъ: *да върнешъ добро за зло, това е върха на мъдростъта.*

